

لئوناردو داوینچی (۱۵ آوریل ۱۴۵۲ - ۲ مه ۱۵۱۹) از دانشمندان و هنرمندان ایتالیایی دروه رنسانس است که در رشته‌های ریاضی، معماری، موسیقی، کالبدشناسی، مهندسی، تندیسگری، نقاشی و هندسه شخصی برجسته بود.

داوینچی را کهن‌الگوی «فرد رنسانسی» دانسته‌اند. او بی‌نهایت خلاق و کنجکاو بود.

بیشتر معروفیت او بخاطر نگارگری نقاشی‌های شام آخر و مونالیزا است.

اویرایش [زندگی

برای این بخش از این مقاله منابع لازم نیامده است. لازم است بر طبق شیوه‌نامه ارجاع به منابع منبعی برای آن ذکر شود. مطالب بی‌منبع احتمالاً در آینده حذف خواهند شد.

لئوناردو داوینچی در سال ۱۴۵۲ در یک روستای توسکانی زاده شد. او را به شاگردی به آتلیه‌ای در فلورانس فرستادند تا نزد آندرئا دل وروکیو (۱۴۳۵ - ۱۴۸۸) که نقاش و پیکرتراش بود، آموزش ببیند. وروکیو شهرت عظیمی داشت، یعنی آنچنان شهرتی که شهر ونیز ساخت بنای یادبود بارتولومئو کولثونی را به او واگذاشت. کولثونی سرداری بود که بیش از دلاوریهای نظامی، از جهت اعمال نوع‌دوستانه خود حق بر گردن مردم ونیز داشت.

مجسمه یادبود لئوناردو داوینچی، فلورانس

در آتلیه‌ای که قابلیت ساخت چنین شاهکارهایی را داشت، لئوناردوی جوان محققا می‌توانست چیزهای زیادی بیاموزد. بدون شک در آنجا با رموز فنی کارهای ریخته‌گری و کارهای فلزی آشنا شده و آموخته‌است که چگونه با مطالعه و مشاهده دقیق مدل‌های برهنه و پوشیده، تابلوها و تندیس‌هایی را پدید آورد. او همچنین به پژوهش درباره گیاهان و جانوران مختلف پرداخت تا بتواند از آنها در تابلوهایش استفاده کند؛ فزوده بر آن، دانش گسترده‌ای در باره نورشناسی، ژرفا نمایی و استفاده از رنگها کسب کرد. چنین آموزشی کافی بود که از هر نوجوان با استعداد دیگری هنرمندی برجسته بسازد، و در واقع شمار زیادی از نقاشان و پیکر تراشان خوب از هنر آموزان آتلیه موفق و روکیو بودند. ولی لئوناردو بسی بالاتر از یک نوجوان با استعداد بود. نابغه‌ای بود که ذهن توانایش تا زمان باقی است آدمیان فانی را به اعجاب و ستایش وا خواهد داشت. خوشبختانه از دامنه وسیع آفرینش‌گری ذهن لئوناردو اطلاعاتی در دست است، زیرا شاگردان و مریدانش، دفاتر پیش‌طرح‌ها و یادداشتهای او را به دقت برای ما حفظ کرده‌اند، دفاتری با هزاران صفحه مملو از نوشته‌ها و طراحی‌ها و گزیده کتابهایی که می‌خوانده، و پیش‌نویس کتابهایی که قصد نگارششان را

داشته‌است. هر چه بیشتر از این اوراق را بخوانیم کمتر دستگیرمان می‌شود که چگونه آدمیزاده‌ای توانسته‌است در همه آن حوزه‌های گوناگون پژوهشگری، به کمال برسد و در تقریباً همه آنها خدمات ارزنده و مهمی انجام داده باشد.